

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 122/11
v Luxemburgu 17. novembra 2011

Rozsudok vo veci C-327/10
Hypoteční banka a. s./Udo Mike Lindner

Ak je aktuálne bydlisko spotrebiteľa neznáme, o žalobe, ktorá bola podaná proti spotrebiteľovi, môže byť príslušný rozhodnúť súd posledného známeho bydliska

Nemožnosť určiť aktuálne bydlisko žalovaného nesmie zbaviť žalobcu jeho práva na opravný prostriedok

Česká Hypoteční banka a U. Lindner, nemecký štátny príslušník, uzavreli hypotekárnu úverovú zmluvu s cieľom financovať kúpu nehnuteľnosti. Ku dňu uzavretia tejto úverovej zmluvy mal U. Lindner bydlisko v Mariánskych Lázních (Česká republika) a v súlade s ňou bol povinný informovať banku o každej zmene bydliska. Táto zmluva okrem iného stanovovala, že pre prípadné spory je všeobecne príslušný súd banky určený podľa jej sídla.

Banka podala žalobu na Okresní soud v Chebu (Česká republika), aby U. Lindnerovi uložil povinnosť zaplatiť sumu 4 383 584,60 CZK (približne 175 214 eur) s úrokom z omeškania ako nedoplatok hypotekárneho úveru. Tento súd konštatoval, že U. Lindner sa už nezdržiava na adrese uvedenej v zmluve, a nepodarilo sa mu zistiť jeho bydlisko v Českej republike. Za týchto okolností sa český súd obrátil na Súdny dvor a požiadal ho o výklad nariadenia o právomoci¹, a najmä o to, aby určil, či toto nariadenie bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva členského štátu, ktoré umožňuje viesť konanie proti osobám, ktorých bydlisko nie je známe.

V rozsudku z tohto dňa Súdny dvor najprv uvádza, že nariadenie výslovne nedefinuje súdnu právomoc, ak je bydlisko žalovaného neznáme.

Ďalej pripomína, že podľa nariadenia môže zmluvný partner podať žalobu proti spotrebiteľovi iba na súdoch členského štátu, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko.

Pokiaľ vnútroštátny súd napriek tomu nie je schopný určiť bydlisko spotrebiteľa na vnútroštátnom území, musí overiť, či má bydlisko v inom členskom štáte Európskej únie. Ak vnútroštátny súd jednak nemôže určiť bydlisko spotrebiteľa na území Únie a jednak nedisponuje dôkaznými indíciami, ktoré by mu umožnili dospieť k záveru, že spotrebiteľ má skutočne bydlisko mimo Únie, **musí byť pravidlo, podľa ktorého je v prípade sporu príslušný súd členského štátu, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko, chápané tak, že sa týka nielen aktuálneho bydliska spotrebiteľa, ale aj jeho posledného známeho bydliska.**

Takýto výklad nariadenia totiž umožňuje žalobcovi bez ťažkostí určiť súd, na ktorý môže podať žalobu, a žalovanému primerane predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný. Rovnako **umožňuje vyhnúť sa tomu, aby nemožnosť určiť aktuálne bydlisko žalovaného zabránila určeniu príslušného súdu a zbavila tak žalobcu jeho práva na súdny prostriedok nápravy.** Toto riešenie ďalej zabezpečuje spravodlivú rovnováhu medzi právami žalobcu a žalovaného, keď mal žalovaný povinnosť informovať žalobcu o všetkých zmenách adresy, ktoré nastanú po podpise zmluvy o dlhodobom hypotekárnom úvere.

V dôsledku toho Súdny dvor rozhodol, že **české súdy sú príslušné rozhodnúť o žalobe podanej bankou proti U. Lindnerovi**, pokiaľ nemôžu určiť jeho aktuálne bydlisko.

¹ Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

Nakoniec Súdny dvor skúma možnosť, ktorá je v českom práve stanovená pre podobné prípady, a to že sa v konaní pokračuje bez vedomia žalovaného prostredníctvom ustanovenia opatrovníka, ktorému sa doručí žaloba. Súdny dvor uvádza, že aj keď tieto opatrenia obmedzujú právo na obhajobu, je takéto obmedzenie odôvodnené s ohľadom na právo žalobcu na účinný prostriedok nápravy. Bez ustanovenia opatrovníka, ktorému môže byť žaloba doručená, by totiž žalobca toto právo nemohol uplatniť voči osobe, ktorej bydlisko nie je známe. Súdny dvor však dospel k záveru, že súd, ktorý o veci rozhoduje, musí vždy zabezpečiť, aby boli prijaté všetky nevyhnutné opatrenia na zistenie bydliska tejto osoby a aby sa tak ona mohla brániť.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499